

Till Adam och Simon

Guldknappen

VÅRA VÄNNER PÅ ÖN bjöd på kräftska. En kul kväll med sång, snaps och glädje.

Familjen hade köpt en fyrhjuling, så när Eva och jag skulle bege oss hem sa värden: "Sätt er båda där bak så kör jag er upp för den branta slänten på tomten." Halvvägs upp välte maskinen. Jag som satt längst bak studsade ner för backen och blev liggande med huvudet upp- och ner i slänten. Vännerna som såg fallet ringde 112 direkt.

"Ligg helt still Efva", sa de, "rör dig inte."

Alla var i chock. Ingen visste hur illa jag skadat mig och det såg riktigt otäckt ut. Jag var i chock. Jag vågade inte försöka röra mig av rädsla för att jag inte skulle kunna. Den här kvällen var det Midnattsloppet på Söder. Det var en extremvarm sensommarnatt och det hade varit många allvarliga incidenter under loppet, varav två dödsfall. Därför fanns det inte någon ambulanshelikopter att skicka till vår ö. Vi fick vänta länge på sjöräddningen. Till slut kom de och fick på något sätt upp mig på en bår, och körde sedan mig och Eva till Vaxholm där en ambulans väntade. Ilfart till Södersjukhuset där jag blev röntgad. Väntan. Jag hade inte brutit nacken. Jag blev uppskickad till en sal.

Dagen efter hade jag fruktansvärt ont. En läkare berättade att några revben var knäckta. När en sjuksyster skulle göra en kroppscheck skrek jag av smärta, och då konstaterade läkaren att min smärta inte verkade stämma överens med mina röntgenbilder. Jag fick en ny röntgen, och då såg de att sju revben var knäckta, att högra axeln var krossad och att höger armmuskeln var av.

Var morgon när sjuksystrarna kom in på rummet var det alltid någon som bar ett Efva Attling-smycke.

När någon frågar vem av alla kända personer som bär mina smycken som jag är mest stolt över så svarar jag sjuksystrarna. Alla de som sparar av sin undermåliga lön för att köpa ett Efva Attling-smycke. Det gör mig oerhört stolt och rörd.

Tre dagar efter olyckan låg jag fortfarande omtöcknad med värk i en säng på SÖS när det var dags för Damernas Världs Guldknappsutdelning. Jag var den första som skulle få det nyinstittade accessoarpriset och hade verkligen sett fram emot att få gå och ta emot min guldknapp. Så med stark vilja och ganska mycket morfin i kroppen körde Eva mig till Fotografiska där festen skulle hållas. Med hjälp av min son Simon tog jag mig stapplande in på scenen för att ta emot mitt pris.

Anledningen till att denna lilla guldknapp ligger mig så varmt om hjärtat är för att det är Bengt Liljedahl som gjort den. Bengt var den silver- och guldsmedslärare jag gick lärling hos efter att jag slutat nian. Han, som är en av Sveriges bästa smeder och som lärde mig grunderna i allt jag kan, har fysiskt smittat denna knapp i arton karats guld. Det var som att cirkeln slöts när jag stod där på scenen. Efter många, långa omvägar hade jag hittat tillbaka till mitt smide igen. Samtidigt vet jag att mina smycken inte hade sett ut som de gör idag ifall jag stannat vid min lärlingsbänk. Jag behövde mitt brokiga liv för att ge dem mening och djup. Jag är så glad att min nyfikenhet tog mig på en helt annan resa.

Jag fick låna ringen av min vän Eva från nian. Hon fick den i 16-årspresent av mig. Det är det enda smycket som sparats från min tid som lärling hos Bengt.

Här är Bengt och jag tillsammans på en Guldknappsutdelning.

Filips

JAG GICK I NIAN och tog tunnelbanan från Högdalen till Klubb Filips. Klubben låg i ett gammalt rivningshus på Regeringsgatan 27. Innan dess hade det legat ett konditori där med samma namn.

Klubbvärdar var fusion-duon Hansson & Karlsson, bestående av jazztrummisen Janne Carlsson och organisten Bosse Hansson. Musikern Bill Öhrström, som jag väldigt oskuldsfullt dejtade, hade lånat ut sina congas till mig. Jag spelade när andan föll på med bandet Baby Grandmothers, vilka var lite av ett husband på klubben. De betraktas nu som ett av Sveriges mest inflytelserika psykedeliska rockband. Det var många och långa improvisationer. Min pappa var ju trummis och jag hade fått öva lite trummor i hans replokal. Men ändå, jag var ingen congaspelare.

En kväll på klubben blev det efterfest med Jimi Hendrix efter hans uppträdande på Gröna Lund. Det var den där berömda spelningen när chefen Gunnar Hahn drog ur sladden när Hendrix dragit över tiden. Det var fest på alla plan i det gamla kondiset Filips. I fiket köpte man brownies med olagligt innehåll. Jag var på dansgolvet som vanligt och bara dansade och dansade.

"You're a good dancer. Wow!" sa Jimi som jammat hela natten på den lilla scenen med olika medlemmar från Mecki Mark Men och Baby Grandmothers.

Även jag stod på scen och lirade congas.

Än idag kan jag inte förstå att jag "spelat" med Jimi Hendrix. Jag dansade med basisten i The Jimi Hendrix Experience, Noel Redding, som blev förtjust i mig och försökte övertala mig att följa med honom till hotellet. Jag bad min vän Lisbeth hjälpa mig ur situationen. Hon hittade på att jag var tvungen att åka hem för att hjälpa min mamma med tvättstugan. Jag kunde ju ha sagt sanningen i stället, för det var direkt till en biologilektion jag skulle. De var på besök från tv och gjorde ett reportage på Filips. Jag blev intervjuad och de frågade mig vad det här med "Flower Power" egentligen var?

"Flower Power... det är en feeling", svarade jag, Efva, sexton år gammal. En annan kväll var tv-producenten Bosse Billtén där och frågade om jag kunde dansa i ett av hans pop-program. Till låten "Tiny Goddess" med The Jackpots gjorde jag mina moves mot en koboltblå bakgrund så att de kunde frilägga mig och låta mig dansa mot vilken bakgrund som helst. Det var en helt ny teknik. Efter det blev jag anlitad att dansa i många olika tv-program. Men jag gjorde även i sketcher med Magnus och Brasse i Lasse Hallströms olika pop- och humorproduktioner. Det var det roligaste.

Man ska åtminstone blomma ut på
fritiden, tycker Bill, 24 år. När
han går ut och dansar är han alltid
klädd i en fotsid kinesisk kaftan
med guldbroderier

Efva på Filips
hösten 1967

Efva
på
Jesse
Jönsson
okt. -68

Faste Morgana
1979

Cooper, som har minst lika stor agentur i USA. Dom vet bättre än svenskarna hur en svenska ska se ut. Och det tjänar dom många dollar på.

– Här sitter man och vet att man kan slå i USA. Jag ska bli nāt. Det har jag vetat länge.

Hon är säker i korken, lilla

barna. med si Vaknar träffas Efva sit sārē, so sagt ful, en liten igenom ett berg av iranor.

– När jag slutade plugget

– Men när dom börjar snacka om genomskinliga blusar

En tuff liten brud. Alltid da de. Vaknar på eftermiddag lever på natten. Sista tåge

Jag... upp-
ad...
d...
sk...
ra...
flera...
u. Jag ha...
t jag kan...
ch så l...
å bet...
l på de...
dal...
sörjer...
och t...
föra...
ett vanligt

framför näsan.
– Jag är emot allt nak...
avklätt. Annars hade j...
nobbat huvudrollen i "M...
i Hägerskog". Torgny...
berg sken upp när han f...
upp m...
nig. Sa att du är flic...
na. Du är flickan i...
sa jag. Men sen n...
när jag fick veta v...
t på.
Olof Ohlsson var...
n... kväll. Goddag...
och sprang jag. Men...
ter... en pil. Jag behöv...
gå g... FIB-Aktuellt...
ord... framtid. Jag...
inter... Jag har inger...
fig... ingen som

DET SVÄNGDE om mästern fotografen Stig Forsberg och Efva Attling, en flicka som Stig gärna ser framför kameran.

"Underhållning för otåliga" bjöd Björn Skifs TV-tittarna på. En fartfylld show med dansinslag av bl. a. söta Efva Attling. Säkert hade många Skifs-fans otåligt väntat på programmet. I sommar träffas Björn ute landets Folkparker.

id dansan-
ddagen,
tåget hem.

naket eller
de jag inte
i "Komedi
ny Ander-
an fick syn
flickan jag
n i filmen,
n nobbade
ta vad det

var efter
ag, så han
fen han ef-
ehöver inte
ellt för att
Jag passar
ngen snygg
som skulle

Mamma, pappa, barn

MIN PAPPA LASSE älskade sin förstfödda flicka och hade bestämt att jag skulle heta Eva. Han hade skrivit födelseannonsen redan innan mamma och jag lämnade BB. Han gav mig smeknamnet "Ussen". Trots att han älskade mig utmanade han mig redan när jag var barn.

Om jag hade ritat en teckning till honom så kunde han säga: "tänk på, att om du ritar en fin gubbe här, så finns det alltid någon som ritat en lika fin gubbe i Japan på andra sidan jorden". Jag blev ledsen, jag ville ju bara ge honom en fin teckning. Att det skulle göra honom glad, och att han skulle säga att det var den finaste teckningen någonsin. Så som barn önskar att deras föräldrar ska göra.

När jag började jobba som modell småskrattade han och sa: "kan du verkligen bli modell med de där spinkiga benen?". Ett av mina första modelljobb var en strumpreklam för Vinetta och det blev en helsida i Dagens Nyheter. Jag visade honom den och sa:

"Vad tycker du om de här benen då?"

"Just så ska ett par snygga spiror se ut!" sa farsan.

"Jag håller med dig", sa jag. "Och de är mina!"

Jag kände den där sköna känslan av att få vinna över honom.

Jag har fajtats mot honom och velat visa att jag duger i hela mitt liv.

När jag spelade upp X Models första skiva för honom klagade han på att det lät dåligt och att sången inte hördes. Det var alltid, alltid något han inte var nöjd med. Jag tror att han, som blev konditor, egentligen hade velat vara jazzmusiker på heltid. Nu spelade han bara på fritiden i olika band. I några band spelade han trummor, i andra klarinett. Han var onekligen väldigt musikalisk och älskade jazz så pass mycket

att han, som 20-åring, tog jobb som nisse i köket på Svenska Amerika Linjen och korsade Atlanten ensam för att gå på jazzklubbar i Harlem.

Kanske var han avundsjuk på mig för att jag levde mitt liv som jag ville, eller så var det bara så han var. Men det tog många år innan han kunde säga att jag dög, att jag gjort något bra och att han var stolt över mig. Han var över 80 år då. Det satt så långt inne.

Min pappa var en rolig, charmig, lekfull, kramig och crazy man med fantastisk energi och påhittighet, men med ett humör som ibland blixtrade till. Från en sekund till en annan kunde det roliga skifta över i något helt annat, och hans ilska blev fysisk och gick ut över oss barn och vår mamma, Bojan.

Mamma Ingeborg Ledin föddes i Gävle och var yngst av Karin och Carl-Albert Ledins tre döttrar. Min mormor Karin minns jag inte, hon dog när jag var ett år gammal, och enligt mamma var hon en ängel redan medan hon levde. Alla älskade mormor Karin. Min morfar gifte aldrig om sig. Han var direktör på Tipstjänst. Direktör i tjänsten och direktör i hemmet.

Mamma och pappa träffades i en musikaffär i Gamla Stan där min mamma jobbade. Hon var också väldigt intresserad av musik, hon var rolig och uppskattade antagligen min pappas finurliga musiker-humor.

När mamma blev gravid med min syster Susanne flyttade hela familjen till en liten trea i Högdalen. Sen kom det tre döttrar till. Lena, Louise och Agneta. Vi brukade skämta och säga att pappa hade fem flickor ... sex med mamma.

Mamma var hemma med oss barn, och hennes smeknamn "Bojan" var verkligen passande, för hon var en boj i vår familj. Det var hon som var tryggheten. Det var hon som skötte hemmet och ekonomin.

I den lilla trean på Harpsundsvägen 36 bodde sju personer och hunden Tippen. Lägenheten låg på bottenvåningen med en balkong som vette ut mot gården där vi systrar kunde leka och mamma kunde hålla koll på oss genom köksfönstret.

Jag började på skolan i Högdalen, men bytte efter något år till Maria Musikerskola inne i stan och tog gröna linjens tunnelbana till Södermalm. Sedan bytte jag igen, och återigen. Det blev Sjöängsskolan, Hagsåterskolan och Bandhagens läroverk. Jag har frågat min mamma om varför jag bytte så ofta. Hon sa att jag var rastlös och nyfiken, att jag hade en så stark vilja och att hon inte hade haft något bra motargument. Jag var känd i skolan som "flickan med myror i byxorna".

Att växa upp i en familj med många syskon ger en insikt i hur ett samhälle i miniformat fungerar, och att växa upp som barn i den nybyggda Stockholmsförorten Högdalen gav mig en trygghet, men också mina första dåliga erfarenheter på väg in i vuxenlivet.

Vi hade en ungdomsgård, och det var fantastiskt. Där hängde vi och kunde prova på att sy, snickra och jobba med lera. En dag i veckan hade vi disco. Ibland spelade olika mindre popband på ungdomsgården, och en gång kom Blossom Toes från England. Gitarristen i bandet hette Jim Cregan och blev senare producent för Rod Stewart. Att tänka på det idag är nästan svindlande när så mycket ungdomsverksamhet nedmonterats. Ungdomsgården låg i samma byggnad som Vår Teater. Där var Michael Frankenstein danslärare.

Han uppmuntrade oss att prova jazzdans, tango, rumba och Two Step. Vilken lycka! Jag har alltid älskat att dansa.

Så kom tonåren med allt vad det innebar av uppror och nyfikenhet. Intill vår gård låg ett ungdomshem för unga män som av olika anledningar inte kunde bo hemma med sina egna familjer. Dessa killar var såklart spännande för oss väldigt unga tjejer. Det var mycket hasch och amfetamin runt oss ungdomar i Högdalen och Rågsved. Det verkade som att langarna testade sin skit på oss i förorten. Många av mina klasskompisar och tidiga vänner överlevde inte. Tvillingarna Hans och Leif, Ronny, min första förälskelse, och min bästa kompis, Ia, var bara några av de som fastnade i heroinhelvetet och dog. Jag provade såklart också droger, men jag fastnade aldrig. Jag hade en annan slags nyfikenhet på livet. Jag ville se världen bortom Högdalen! Nyfikenheten är nog min allra största drivkraft. Min hjärna har alltid varit på jakt efter något nytt.

60-tal i morfars stuga i Lillholmsjö
 Inger el, uteläsa och vi spelade Canasta sen
 borta kväll. Jag fick uttåa med morfar sen
 stekte vi fångsten. Öring och rörling i tjuna.